

In dierbare herinnering Jan Roelfsema

Elke week weer zie ik een man onder het afdakje voor de kantine staan

Onafscheidelijk van zijn – lekker ruikende - pijp

De voorzitter neemt de temperatuur op

Praat met trainers en atleten

Bescheiden, wil ze niet in hun sessie verstoren

Hij is op de hoogte en geïnteresseerd

Een goed oog voor de beweging

En nog meer voor de mens achter de beweging

Een welhaast guitige blik over de leesbril heen verraad een binnenpretje of

Kondigt een prikkelende tekst gevoed met een licht humoristische ondertoon aan

Geen competitie wedstrijd gaat voorbij zonder dat hij erbij is met zijn vrouw immer aan zijn zijde. Henny, wiens aanstekelijke enthousiaste aanmoedigingen veel extra energie brengt langs de baan.

Het liefst geven ze zowel bij de vrouwen als de mannen ploeg acte de présence, mits die niet te ver van elkaar vandaan hun wedstrijd hebben.

Ik heb vele dierbare herinneringen, de beschouwende gesprekken, de onderkoelde humor, het gevoel van wederzijds respect en vertrouwen, oprechte interesse gecombineerd met flinke mensenkennis, ongemerkte diepgang.

Typerend is het stukje dat Jan in het boek geschreven heeft van mijn afscheid van KAV in 2008, hij voorzag bovendien dat het niet een afscheid voor altijd was.

Het ouderen was een gegeven, de bijkomende gebreken konden hem gestolen worden. De wijze waarop hij zijn laatste adem uit heeft geblazen past hem goed, ongemerkt verlaat hij het feest, geen toeters en bellen, geen overdadige aandacht voor hem.

Dank je wel Jan,

Wigert